RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 240.713 van 13 februari 2018
in de zaak A. 217.840/VII-39.558.

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2600 Berchem
Uitbreidingstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willem Slosse en Stijn Brusselmans
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64, bus 201
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Agentschap voor Natuur en Bos van 13 oktober 2015 waarbij een individuele ontheffing wordt verleend van de verbodsbepaling van artikel 25, § 3, 2°, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: natuurbehouddecreet).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2017.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Stijn Brusselmans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Hans Sanders dient op 11 augustus 2015 bij het Agentschap voor Natuur en Bos een aanvraag in voor het verkrijgen van een individuele ontheffing voor het uitvoeren van verboden activiteiten op een perceel dat behoort tot het Vlaams Ecologisch Netwerk (hierna: VEN). Meer bepaald beoogt hij een permanent grasland gedeeltelijk te bebossen met een inheems bosplantsoen (zomereik, zoete kers en gewone esdoorn).

3.2. Het betrokken perceel is volgens het toepasselijke gewestplan gelegen in een natuurgebied. Het is tevens gesitueerd in de VEN-afbakening “Kravaal en Herenbos” en in het habitatrichtlijngebied “Bossen van de Vlaamse Ardennen en andere Zuidvlaamse bossen”. Bovendien maakt het perceel deel uit van het beschermd landschap “Het Kravaalbos”.

3.3. Op 10 september 2015 wordt de aanvraag ontvankelijk en volledig verklaard.

3.4. Het Agentschap Onroerend Erfgoed verleent op 5 oktober 2015 een voorwaardelijk gunstig advies.

3.5. Met het thans bestreden besluit van 13 oktober 2015 verleent het Agentschap voor Natuur en Bos de gevraagde individuele ontheffing onder voorwaarden.

Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

“Gelet dat volgende voorwaarden uit het advies van Onroerend Erfgoed dienen opgenomen te worden in de ontheffing:

- De aanplantingen moeten met de nodige omzichtigheid uitgevoerd worden en op een tijdstip van het jaar dat er geen schade aan de omgeving veroorzaakt wordt. Belangrijk hierbij is dat het te behouden grasland niet verdicht wordt en dat de aanwezige knotbomen kunnen gevrijwaard blijven;
- Het nodige onderhoud voorzien wordt om het bos op een kwalitatieve wijze te laten uitgroeien en de bosranden als bosrand te bewaren;
- Het grasland het nodige beheer krijgt onder vorm van maaien of begrazen, zodat het graslandaspect ook naar de toekomst kan gevrijwaard blijven.

Overwegende dat het perceel Aalst 10 afd, Sie B, nr 653f2 in de VEN-afbakening ‘Kravaalbos en Herenbos’ gelegen is;

Overwegende dat de percelen gelegen zijn in de zone voor bosuitbreiding;

Overwegende dat na een plaatsbezoek met verschillende partijen tot een consensus kwam om dit perceel slechts deels te bebossen (ruim 1 ha) met standplaatsgeschikt loofhout.

Overwegende dat de aangevraagde werken géén onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur zullen aanbrengen;

Overwegende dat de aangevraagde werken een verhoging van de natuur- en

landschapswaarden beogen en geen afbreuk doen aan de overeenkomstig de Europese habitatrichtlijn 92/43/EEG afgebakende speciale beschermingszone; wordt voor de werken zoals omschreven in de aanvraag de individuele ontheffing verleend onder volgende voorwaarden:

- Er wordt gebruik gemaakt van inheemse boomsoorten;
- In de mate van het mogelijke wordt er voor autochtoon uitgangsmateriaal gekozen;
- De beplanting wordt uitgevoerd zoals voorzien in het plan, bijgevoegd bij deze aanvraag en gevoegd bij deze ontheffing;
- Indien voor het beheer van het grasland gekozen wordt voor begrazing, dan dient een afsluiting geplaatst te worden langs de zijde van het bos, zodat zeker geen begrazing in het bos plaatsvindt;
- Het advies van Onroerend erfgoed wordt opgevolgd:
    - De aanplantingen moeten met de nodige omzichtigheid uitgevoerd worden en op een tijdstip van het jaar dat er geen schade aan de omgeving veroorzaakt wordt. Belangrijk hierbij is dat het te behouden grasland niet verdicht wordt en dat de aanwezige knotbomen kunnen gevrijwaard blijven;
    - Het nodige onderhoud voorzien wordt om het bos op een kwalitatieve wijze te laten uitgroeien en de bosranden als bosrand te bewaren;
    - Het grasland het nodige beheer krijgt onder vorm van maaien of begrazen, zodat het graslandaspect ook naar de toekomst kan gevrijwaard blijven".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie nopens het in rechte vereiste belang

4. De verwerende partij werpt op dat "gelet op [de] oriëntatie van de woning […] en de reeds aanwezige beplanting in zijn tuin" het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker vanuit zijn woning effectief uitzicht heeft op het perceel waarop de ontheffing betrekking heeft. Bovendien zou de aanwezige afsluiting tussen zijn tuin en het deels te bebossen perceel verhinderen dat hij actueel een uitzicht heeft over de in de omgeving gelegen weiden. Tot slot wijst de verwerende partij erop dat het betrokken perceel slechts voor één derde zal worden bebost, zodat verzoekers uitzicht in ieder geval niet volledig zal worden weggenomen.

5. Verzoeker voegt bij zijn memorie van wederantwoord een aantal foto's om aan te tonen dat hij vanuit zijn woning en tuin wel degelijk geniet van een weids uitzicht op en over het litigieuze perceel. Voorts tracht hij via een simulatie de impact te visualiseren van de geplande gedeeltelijke bebossing. Hij besluit dat deze bebossing ingrijpende en nefaste effecten heeft op het unieke landschap en de zichtlijnen ervan onherroepelijk aantast.

Beoordeling

6. Er wordt niet betwist dat verzoeker woont naast het gedeeltelijk te bebossen perceel. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt mee dat het landschap ter plaatse zal worden gewijzigd. Rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak is het aannemelijk dat de beoogde bebossing, ook al heeft zij slechts betrekking op een gedeelte van het perceel, verzoeker een visueel nadeel zal berokkenen.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 25, § 3, eerste lid, 26bis en 36ter van het natuurbehouddecreet, artikel 29, § 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 21 november 2003 houdende maatregelen ter uitvoering van het gebiedsgericht natuurbeleid (hierna: besluit van de Vlaamse regering van 21 november 2003), de artikelen 4.3.1, 4.3.2, § 2bis, en § 3bis, en 4.3.3, § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van

de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage (hierna: project-MER-besluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en de materiëlemotiveringsplicht. Tevens wordt aangevoerd dat voor het nemen van de bestreden beslissing de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag ontbreekt.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de ontheffingsaanvraag geen milieueffectrapport (hierna: MER) noch een screeningsnota bevat, terwijl bijlage III bij het project-MER-besluit als categorie van principieel MER-plichtige projecten vermeldt: “eerste bebossing en ontbossing met het oog op omschakeling naar een ander bodemgebruik (projecten die niet in bijlage II zijn opgenomen)”. Hij betoogt dat de verwerende partij het ontbreken van een screeningsnota heeft genegeerd en in de bestreden beslissing geen enkele aandacht heeft besteed aan de inschatting van de milieueffecten, terwijl nochtans niet uit te sluiten valt dat een bebossingsproject een negatieve impact kan hebben op de ecologische en landschappelijke waarde van het gebied en op de waterhuishouding.

In een tweede middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat de aanvraag evenmin vergezeld gaat van een ecologische evaluatie, zoals voorgeschreven door de artikelen 26bis en 36ter van het natuurbehouddecreet, dat de aanvrager van de ontheffing nochtans “het bewijs dient te leveren dat de activiteit in de realiteit geen onvermijdbare of onherstelbare schade aan de natuur in het VEN zal veroorzaken”, dat dergelijk onderzoek verplicht is van zodra er een risico bestaat op aantasting van de natuur in het VEN, dat de aanvrager “bijgevolg een ecologische toetsing moet toevoegen aan zijn aanvraag , waaruit onomstotelijk blijkt dat er geen schade kan toegebracht worden aan het VEN”, dat de minste schade in principe dient te leiden tot de weigering van de vergunning, dat “wanneer de kennisgever nalaat dergelijk onderzoek voor te leggen, de betrokken overheid dan in elk geval zelf moet onderzoeken of de activiteit onvermijdbare en

onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kan veroorzaken", dat de aanvraag evenmin een passende beoordeling in de zin van artikel 36ter van het natuurbehouddecreet bevat, zodat bij het verlenen van de gevraagde ontheffing "geen enkele aandacht werd besteed aan de screening van de effecten, noch op ecologisch vlak, noch op enig ander vlak".

8. De verwerende partij betwist in de eerste plaats dat verzoeker belang heeft bij het middel. Zij stelt dat verzoeker zijn belang stoelt op het feit dat hij uitzicht heeft op het te bebossen perceel, dat dit belang echter volledig vreemd is aan de doelstellingen die beoogd worden door de milieueffectbeoordeling en dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat er ook aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn door de uitvoering van de beoogde handelingen en hij hierdoor mogelijks benadeeld kan worden.

Ten gronde repliceert de verwerende partij, inzake het eerste onderdeel, dat de categorie "eerste bebossing [...] met het oog op omschakeling naar een ander bodemgebruik" ressorteert onder de hoofding "landbouw, bosbouw en aquacultuur" waaruit afgeleid moet worden dat het alleen gaat om bebossing in functie van economische bosbouw en niet om bebossing in functie van ecologische bosbouw en dat er in voorliggend geval geen omschakeling zal plaatsvinden naar een ander bodemgebruik nu het perceel, eens bebost, verder gebruikt zal worden als natuurgebied. Daarenboven, zo stelt zij, staat zelfs indien aangenomen zou worden dat de aangevraagde handeling valt onder de lijst van bijlage III, een ontheffingsbeslissing niet gelijk met een vergunning en betreft de aanvraag dus geen vergunningsplichtig project.

Met betrekking tot het tweede onderdeel, betoogt de verwerende partij dat artikel 29 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 november 2003 geen verplichting oplegt tot het opstellen van een ecologische evaluatie, dat in de aanvraag maatregelen worden voorgesteld om de negatieve effecten op de natuur te verminderen of op te heffen, dat de bebossing bovendien zal leiden tot een uitbreiding van de ecologisch zeer waardevolle boskern aan het Kravaalbos en

zulks in lijn ligt met de instandhoudingsdoelstelling van dit bos, dat een zorgvuldig onderzoek van het aanvraagdossier de verwerende partij heeft gebracht tot het besluit dat de aanvraag geen onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur zal toebrengen en dat dan ook blijkt dat zij is tegemoet gekomen aan de verplichtingen en bezorgdheden die ten grondslag liggen aan artikel 26bis van het natuurbehouddecreet. Voorts is artikel 36ter, § 3, van het natuurbehouddecreet volgens de verwerende partij niet van toepassing omdat er te dezen geen sprake is van een vergunningsplichtige activiteit. Ten slotte wordt in het bestreden besluit op afdoende wijze gemotiveerd dat de natuurlijke kenmerken van de speciale beschermingszone niet op een betekenisvolle wijze zullen worden aangetast.

9. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat niet het middel rechtstreeks gerelateerd dient te zijn aan zijn belang maar wel de vernietiging op grond van dit middel en dat de aangeklaagde onwettigheid van invloed was op de draagwijdte van de genomen beslissing.

Aangaande het eerste onderdeel beklemtoont verzoeker dat aan de lijst bij het project-MER-besluit een “ruime lezing” moet worden gegeven, dat de voorwaarde “met het oog op omschakeling naar een ander bodemgebruik” enkel van toepassing is bij “ontbossing” en niet bij “eerste bebossing”, dat het bodemgebruik gewijzigd zal worden aangezien er na bebossing geen sprake meer zal zijn van enig agrarisch gebruik, dat de bestreden beslissing de noodzakelijke en enige toelating is die de aanvrager nodig heeft om tot bebossing te mogen overgaan en dat bijgevolg voorafgaand aan de ontheffingsbeslissing minimaal een screening van de milieueffecten had moeten plaatsvinden.

Met betrekking tot het tweede onderdeel stelt verzoeker dat, zelfs al zou worden aangenomen dat artikel 29, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 21 november 2003 slechts een facultatief karakter heeft, in elk geval dient te worden vastgesteld dat het aan de verwerende partij toekomt om er over te waken dat het dossier alle stukken bevat die noodzakelijk zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat uit voornoemde bepaling volgt dat de aanvrager

een ecologische evaluatie kan toevoegen ter naleving van de zorgplicht, opgelegd door artikel 14 van het decreet en dat in voorliggend geval de naleving van de zorgplicht een ecologische evaluatie vereiste aangezien de ontheffing betrekking heeft op de aanplant van bomen in een kwetsbare omgeving, zowel op het vlak van de natuurwaarden als op het vlak van de culturele, historische en landschappelijke waarde. Ook aan de artikelen 26bis en 36ter van het natuurbehouddecreet is niet voldaan omdat het aanvraagdossier geen enkel stuk bevat op grond waarvan de mogelijke risico's voor de natuurwaarden kunnen worden ingeschat, dat er op dit punt sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming, dat overeenkomstig de begripsomschrijving van artikel 2, 46°, van het natuurbehouddecreet een "vergunningsplichtige activiteit" een activiteit is "waarvoor op grond van een wet, decreet of besluit, een vergunning, toestemming of machtiging vereist is" en dat een ontheffing in de zin van artikel 25, § 3, eerste lid, 2°, van het natuurbehouddecreet en artikel 28 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 november 2003 binnen die begripsomschrijving valt.

10. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat uit de definitie van bosbouw volgt dat het dient te gaan om "een vorm van bosbeheer waarbij het bos minstens ten dele gebruikt wordt als een natuurlijke hulpbron, met name het verwerven van hout", dat ten onrechte wordt gesteld dat er sprake is van een omschakeling naar een ander bodemgebruik omdat "de aanduiding als VEN-gebied en habitatrichtlijngebied […] maakt dat de bodem van het perceel uitsluitend kan worden gebruikt met het oog op de instandhouding en de bescherming van de aanwezige natuurwaarden", dat het betrokken perceel sinds 2013 niet meer in gebruik is voor landbouwdoeleinden, dat het feit dat de bebossing als prioritaire doelstelling wordt vooropgesteld in de instandhoudingsdoelstellingen van het habitatrichtlijngebied er onmiskenbaar op duidt dat deze bebossing geen onvermijdbare of onherstelbare schade aan de natuur zal aanbrengen, dat het Agentschap voor Natuur en Bos bij uitstek geplaatst is om tot voormelde vaststelling te komen en dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is met een stijlformule maar integendeel op een "bijzondere evaluatie" berust.

11. Verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat volgens rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie de project-MER-richtlijn ruim moet worden geïnterpreteerd wat betreft de projecten waarvoor de richtlijn van toepassing is, dat gelet op de ruime werkingssfeer van de richtlijn en de centrale doelstelling ervan "er geen enkele reden [is] om de projectcategorie 'eerste bebossing en ontbossing met het oog op omschakeling naar een ander bodemgebruik (projecten die niet in bijlage II zijn opgenomen)' restrictief te interpreteren", dat immers ook "'ecologische' bebossingen […] aanzienlijke milieueffecten [kunnen] hebben", dat de regelgeving niet vereist dat een bebossing kadert in een wijziging van het bodemgebruik, dat de bewering dat het perceel sedert 2013 niet meer gebruikt wordt voor landbouwdoeleinden juridisch niet relevant is en bovendien ook niet feitelijk wordt onderbouwd en dat de instandhoudingsdoelstellingen voor het Natura 2000-gebied 'Bossen van de Vlaamse Ardennen en andere Zuidvlaamse bossen' niet impliceren dat de vooropgestelde bebossing, waaromtrent elk concreet onderzoek van de effecten op de natuurwaarden ontbreekt, wenselijk is.

Beoordeling

A. Ontvankelijkheid van het middel

12. A priori kan niet worden uitgesloten dat het onderzoek naar de milieu- of natuureffecten van de beoogde bebossing dat na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit op grond van dit middel moet worden uitgevoerd, milieubezwaren reveleert die tot een weigering van de gevraagde ontheffing leiden.

De exceptie wordt verworpen.

B. Gegrondheid van het middel

Eerste onderdeel

13. Artikel 4.3.1 DABM bepaalt dat sommige projecten, alvorens een “vergunning” kan worden verleend, aan een milieueffectrapportage moeten worden onderworpen. Artikel 2, 46°, van het natuurbehouddecreet definieert het begrip “vergunningsplichtige activiteit” als “een activiteit waarvoor op grond van een wet, decreet of besluit, een vergunning, toestemming of machtiging vereist is”. De individuele ontheffing van de verbodsbepaling van artikel 25, § 3, 2°, van het natuurbehouddecreet, dient te worden beschouwd als een toestemming of machtiging voor het uitvoeren van een activiteit als bedoeld in artikel 2, 46°, van hetzelfde decreet.

14. Bijlage III bij het project-MER-besluit houdende “de categorieën van projecten waarvoor overeenkomstig artikel 4.3.2, § 2bis en § 3bis, van het decreet een project-MER of een project-MER-screeningsnota moet worden opgesteld” vermeldt onder punt 1.d) “eerste bebossing en ontbossing met het oog op omschakeling naar een ander bodemgebruik (projecten die niet in bijlage II zijn opgenomen)”.

Uit de omschrijving van deze categorie blijkt niet dat enkel bebossingsprojecten worden bedoeld die gericht zijn op economische bosexploitatie. Aangezien de begrippen “bodemgebruik” en “bodembestemming” niet vereenzelvigd mogen worden en voor het eerstgenoemde uitgegaan moet worden van het huidige gebruik van de percelen, geldt de vaststelling dat de bebossing van het bestaande grasland neerkomt op de omschakeling naar een ander grondgebruik, zelfs indien de bestemming tot natuurgebied ongewijzigd wordt behouden.

15. Te dezen bestaat het voorwerp van de aanvraag uit een project van “eerste bebossing” in de zin van bijlage III bij het project-MER-besluit en

diende dan ook overeenkomstig artikel 4.3.2, § 2bis, DABM een project-MER of een project-m.e.r.-screeningsnota te worden opgesteld.

Uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat de milieueffecten van de geplande bebossing werden onderzocht/gescreend. De enkele overweging in het bestreden besluit dat “de aangevraagde werken géén onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur zullen aanbrengen”, is niet meer dan een stijlformule en doet niet blijken van een gedegen studie van de milieueffecten.

Tweede onderdeel

16. Luidens artikel 26bis, § 1, eerste lid, van het natuurbehouddecreet mag “de overheid […] geen toestemming of vergunning verlenen voor een activiteit die onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kan veroorzaken”. Uit de parlementaire voorbereiding van deze decretale bepaling (Parl. St. Vl. Parl. 2001-02, nr. 967/1, p. 17, 20) blijkt dat met “vermijdbare schade” wordt bedoeld: “die schade die kan vermeden worden door de activiteit op een andere wijze uit te voeren (bvb. met andere materialen, op een andere plaats, …)”. Onvermijdbare schade is “de schade die men hoe dan ook zal veroorzaken, op welke wijze men de activiteit ook uitvoert”. Is deze onvermijdbare schade “herstelbaar”, dan mag zij wel worden veroorzaakt. Dit herstel moet worden opgevat als “een herstel van de schade (…) op de plaats van beschadiging met een kwantitatief en kwalitatief gelijkaardige habitat als deze die er voor de beschadiging aanwezig was”.

Overeenkomstig het tweede lid van dezelfde bepaling moet de kennisgever in principe aantonen dat de activiteit geen onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kan veroorzaken, en dient, wanneer de kennisgever dit heeft nagelaten, de betrokken overheid zelf te onderzoeken of de activiteit al dan niet onvermijdbare en onherstelbare schade kan veroorzaken. In ieder geval is het niet aan verzoeker om aan te tonen dat er onvermijdbare en onherstelbare schade zou zijn.

17. Uit het dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de in artikel 26bis, § 1, eerste lid, van het natuurbehouddecreet bedoelde ecologische toets werd uitgevoerd. De vermelding in rubriek 8 van het aanvraagdossier dat “er […] met inheems gemengd loofhout [wordt] gewerkt met plantmateriaal van erkende herkomsten”, is in dit verband nietszeggend, net zoals de stijlformule in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat “de aangevraagde werken géén onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur zullen aanbrengen”.

C. Conclusie

18. Het middel is gegrond.

VI. Verzoek tot anonimisering

19. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

20. Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State, kan een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, vragen dat zijn identiteit wordt weggelaten bij de publicatie van de beschikking van niet-toelaatbaarheid of van het arrest. Dergelijk verzoek kan in het verzoekschrift of in voorkomend geval tot aan de sluiting van de debatten, worden ingediend.

Te dezen verzet niets zich tegen het inwilligen van verzoekers vraag.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het Agentschap voor Natuur en Bos van 13 oktober 2015 waarbij een individuele ontheffing wordt verleend van de verbodsbepaling van artikel 25, § 3, 2°, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde beslissing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan verzoeker.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	eerste voorzitter van de Raad van State,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Roger Stevens**